

El sentit del temps

Per Mn. Joan Costa, Consiliari de la Federació de Cristians de Catalunya

Aquest número de Radar gaudeix, com sabeu, de la joia d'un aniversari. Han estat cinquanta anys tot donant a conèixer l'esperit cristià, amb vista a influir a la vida social de casa nostra. Radar Social, amb tot el que l'ha fet possible, és, doncs, ja patrimoni de la vida de l'Església a la nostra terra catalana. Donem-ne gràcies a Déu!

Tanmateix, centraré la meva reflexió en què significa el temps i els aniversaris en la vida dels homes. Som éssers temporals, alhora que, per l'Encarnació de Nostre Senyor Jesucrist, el mateix temps està amarat d'eternitat. Tot aniversari, bo i glossant la carta apostòlica «Dies Domini», del papa Joan Pau II, és una nova llum des de la qual hom descobreix la pròpia vida, hom s'adona de qui és, la seva més pregona identitat, i ens ajuda, doncs, a resituar-nos. Com diu el Papa, els fets que celebrem serveixen per «recordar per a santificar».

Joan Pau II, tenint davant la mirada el diumenge –que en certa manera podríem fer extensible a tot aniversari– vol fer-nos adonar del seu significat. El diumenge evoca, en ser aquest el primer dia de la setmana, el dia de la creació, el dia del do de Déu vers la humanitat, dia de l'aliança esponsalícia que Déu establí amb els homes. Evoca, alhora, el vuitè dia, el dia del descans, on Déu contempla meravellat l'obra de les seves mans veient que era «bo de debò» (Gn 1,31). Recordant aquell dia primer, del qual el diumenge n'és memòria, hom s'adona que són criatures de Déu, amb les quals el mateix Creador ha establert una aliança d'amor, que ens crida a viure esposalíciamment davant la seva presència, ens adreça a mirar contemplativament la realitat, el món i el nostre treball com a possessió personal de Déu –tot és d'Ell, tot li pertany– i aquesta mirada és el motiu del nostre goig. El diumenge, i tot aniversari, ens duu a «recordar per a santificar», per a viure allò que som i per a respondre a aquest do diví, al qual només es pot respondre amb la donació total de si mateix. «Per a Déu només existeix una llei: la del tot o res. Les ànimes grans –escriu el nostre estimat Mn. Pere Tarrés la vigília de la seva ordenació sacerdotal– mai no es lliuren a mitges.» Quina lliçó per als qui volen seguir Jesús de prop. El diumenge, i extensivament el record de tot aniversari que ens vincula amb l'Amor, evoca, doncs, el dia de la fe, del do de Déu proposat i acollit per l'home amorosament i agraïda.

El diumenge és també el dia del Senyor, el dia de Crist, el dia de la redempció, que posa davant la nostra mirada el fet de recordar que hem estat redimits per l'Amor, per a viure en l'Amor i encaminar-nos vers l'Amor. Ens recorda, alhora, que Ell ha assumit la nostra vida, l'ha reparada i n'ha pagat el preu de la seva pròpia sang. Ens recorda, també, que Ell és el nostre camí, la veritat i la vida, i el nostre aliment. Ens recorda, com diu sant Pau, tot manllevant la frase d'un poeta, que en Ell «vivim, ens movem i som» (Fets 17,28), que Ell és la nostra vida –«per mi viure és Crist» (Fil 1,21), afirmà el mestre de la gentilitat– i que «sense Ell, res no podem» (Jn 15,5), però amb Ell tot ho podem. El diumenge esdevé així el dia de l'esperança, de la nova vida, la vida en Crist, que reclama de nosaltres ser-ne conscients i viure coherentment. De nou, «recordem per a santificar». La nostra revista, com tota la nostra activitat, només té raó de ser en la mesura que portem a la pràctica els interessos del Senyor, de qui tot ho hem rebut i cap a on tot s'encamina.

El diumenge, prossegueix el Papa, és el dia de l'Església, en la qual Crist continua vivent i present pel do de l'Esperit Sant. Ella s'uneix a la litúrgia del Cel per celebrar i lloar

el seu Senyor i Salvador, que ens convoca a aquest àpat diví, com a participació de la seva intimitat. El diumenge ens fa adonar, doncs, que l'Església és estatge de comunió, on tots esdevenim membres del Cos de Crist i germans d'una família santa, d'un nou llinatge, el llinatge sant dels fills de Déu. «Recordem per a santificar»: som fills sants d'un Déu tres cops sant. Adonar-nos d'aquesta nostra identitat ens duu a viure com allò que som. «Sigueu allò que sou!», demanava amb força el Papa Woytila.

El diumenge té a més un altre significat: és el dia de l'home. El ser humà és el camí de l'Església. Déu ho ha fet tot en funció de l'home i a aquest amb relació a Crist. La comprensió del diumenge ens obre a descobrir el profund sentit humà i humanitzador d'aquest dia. És el dia de l'alegria, del descans i el dia de la caritat, que ens fa adonar que en Ell trobem el veritable descans, la font del nostre lliurament i la destinació última de la nostra solidaritat: «tot el que féreu a un d'aquests petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40). Del diumenge, n'extraïem que la nostra més plena realització humana es troba en Crist, n'extraïem també el goig de viure en Crist i la necessitat de portar Crist al cor de tots els homes. Qui no dona Crist als altres, deia la beata Teresa de Calcuta, dona molt poc. Cal, doncs, reprendre il·lusionats el nostre apostolat i la determinació d'amarar la nostra societat de la llum i de la vida de Crist.

Per últim, la seqüència de diumenge rere diumenge –i d'aniversaris– ens adreça la mirada vers l'eternitat. El diumenge esdevé així el *dies dierum*, el dia dels dies. Ens recorda que estem de pas, que estem en deute amb Ell, que tot ho hem rebut d'Ell i que tot el que hem rebut no és per a cobrar sinó per a pagar, per a servir. Ens recorda que casa nostra no és la terra, sinó el cel, el cor de Déu, per tota l'eternitat, i que tot el que fem aquí a la terra té ressò d'eternitat, ens hi porta o ens hi allunya, alhora que contribueix, en la mesura que obrem per a glòria de Déu, a embellir el cel nou i la terra nova, la qual cosa ens urgeix a treballar més i millor. La mirada de l'eternitat relativitza tot el que és del món, per descobrir-ne el seu veritable sentit. Tornem al «ritornello» que guia tot aquest escrit: «recordar per a santificar». Del pensament dels aniversaris com a camí que s'encamina cap a l'eternitat, en traiem la necessitat de recórrer-lo santament, conscients de qui ens espera, de per què estem en aquest món i quin és el nostre estatge definitiu.

Del fet d'aquests cinquanta anys, d'aquest aniversari, què més recordem? Recordem, a més de tot el sentit del temps que fins ara n'hem exposat, la fidelitat d'aquells que impulsaren no només la nostra revista, sinó, mitjançant la mateixa, nous camins per fer que Crist arribi al cor de la nostra societat; recordem, també, la seva consciència de treballar en la vinya del Senyor, com un encàrrec joiós del Mestre, del qual no podien defugir; recordem la lleialtat d'un grup de persones que estimaven la nostra terra, però més encara, que aquesta fos de debò de Crist; recordem l'afany de conèixer i donar a conèixer la doctrina salvadora de l'Església, i recordem aquells que l'amor al Mestre els dugué a endegar iniciatives per portar la doctrina social de l'Església a totes les activitats de la vida pública.

«Recordar per a santificar» no és altra cosa que esdevenir veritablement allò que som. Reitero: Sigueu allò que sou! Als membres de la Federació vull recordar les nostres arrels, l'esperit que constituí la nostra institució i l'ideari que la guia, per ser realment en totes les dimensions de la nostra vida allò que som: «vosaltres sou –comenta sant Pere– llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat, perquè proclameu la lloança d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable» (1Pe 2,9).